

ΜΙΚΡΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ¹

Η πόλη εάλω με βάρβαρα στίφη
καιρό το μηνούσαν φωνές οιωνοί
το λέγαν καθάρια, δεν ήσανε γρίφοι
κι ακόμα το γένος σαν τότε θρηνεί.

Πνιγμένα στο αίμα περνούσαν τα χρόνια
χωρίς μια συμπόνια σκοτάδι βαθύ
προσπάθειες χίλιες να φύγουν τα χιόνια
το πνεύμα του έθνους ξανά να ορθωθεί.

Μα πάντα στο αίμα πνιγόταν τ' αστέρι
το βάρβαρο χέρι σκοτάδι γεννά
του Τούρκου τ' ασκέρι φωτιά και μαχαίρι
από άλλα δεν ξέρει, στυγνά τυραννά.

Μα κάποτε ο μόχθος και αιώνων οι αγώνες
Ανάστασης γίναν, αυγής η μαγιά
να διώξουν για πάντα τους μαύρους χειμώνες
το άχθος του δούλου, του δόλιου ραγιά.

Του Μάρτη εικοσπέντε του είκοσι ένα
που ευαγγελίσθηκε η Παναγιά
του Έλληνα τ' άγια, στον ήλιο ταγμένα
ευαγγελισθήκαν, Θεού ευλογία!

Στην Άγια τη Λαύρα υψώθη αγγελία
που ήτανε κάλεσμα για λευτεριά
και τότε απεκρίθη του γένους η αντρεία
να φέρει τον ήλιο, ευθύνη βαριά.

Κι απ' άκρου εις άκρον, σε όλη τη χώρα
λαός και ο κλήρος, μεγάλοι, μικροί
ριχτήκαν στη μάχη και έφτασ' η ώρα
το δρόμο του το έθνος σαν πρώτα να βρει.

Μοριάς και η Ρούμελη Ιόνιο κι Αιγαίο
στη Βόρια Ελλάδα και στην κεντρική
πηγαίο τραγούδι ακμαίο, γενναίο
γκρεμίζει του τύραννου τη φυλακή.

Κι ευθύς με τη δόξα στεφάνι σου πλέκει
σου ζώνει σεμνά τη σεπτή κεφαλή
Ελλάδα του ήλιου κρατάς το τουφέκι
για πάντα παντού λευτεριά να καλεί!

Ιωάννης Παναγάκος (30/10/2020).

¹ Τιμητικό Δίπλωμα στον αφιερωμένο στα "200 χρόνια από την Επανάσταση του 1821, Ζ' Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης 2021, της ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ & ΤΕΧΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΑ με θέμα ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ 1821-2021.

ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ²

"...ορκίζομαι εις Σε, ω ιερά πλην τρισάθλια Πατρίς!..."
Όρκος Φιλικών

Ορκίζομαι εις τον Θεό, για Σε γλυκιά πατρίδα
του αυγινού ήλιου ανθός για μένα στη ζωή
θα είσαι, και παντοτινά η κάθε μου πνοή
για σένανε θα πάλλεται - στο σκότος ηλιαχτίδα-
εσύ είσαι η ελπίδα
της σκέψης μου η ροή.

Αγκυροβόλι ασπρόανθο στις δύσκολες τις ώρες
μα και στις εύκρατες εσύ το νου μου κυβερνάς
τα κύτταρα, το είναι μου, εσύ τα διαπερνάς
για σένανε οι πράξεις μου θα είναι νικηφόρες
σκέψεις ελπιδοφόρες
και πίστη με κερνάς.

Το αίμα μου και τη ζωή, ορκίζομαι για σένα
να δώσω εάν χρειαστεί πατρίδα μου ακριβή
για να σε δω ελεύθερη, αυτή 'ναι η αμοιβή
τα χρόνια μου θα λάμπουνε στον ήλιο τιμημένα
αλλιώς, αλί σε μένα
δε θά 'χω απολαβή.

Ορκίζομαι ν' αγωνιστώ, πατρίδα τιμημένη
υπέρ βωμών και εστιών, για πίστη, για Χριστό
δε θα υποκύψω στον εχθρό και δε θα κουραστώ
να μάχομαι για λευτεριά, του Έθνους ειμαρμένη
μάννα μου δακρυσμένη
αυτό σου το χρωστώ.

Ελευθερία ή θάνατος είναι το σύνθημά μου
να διώξω κάθε τύραννο από την άγια γη
και μέχρι να το κάνω αυτό ας μη χαρώ αυγή
ορκίζομαι «μα τω Θεώ» να χάσω τη χαρά μου`
το πρώτο μέλημά μου
κι η μόνη επιλογή.

Υπόσχομαι να σέβομαι κάθε συνάνθρωπό μου
την πίστη, τη θρησκεία του, τα όσια κι ιερά
να νοιάζομαι τους ασθενείς, να δίνω τη χαρά
τους αδυνάτους να βοηθώ κι αυτό 'ναι τ' όνειρό μου:
η λευτεριά του ατόμου
που αγάπη λαχταρά!

(18/8/2020) Ιωάννης Παναγάκος

² Αριστείο στον 11^ο Παγκόσμιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Ελληνικού Πολιτιστικού Ομίλου Κυπρίων Ελλάδος (Ε.Π.ΟΚ.), 2020 – 2021 στην κατηγορία του Μουσικού Στίχου.
Μελοποιημένο από τον διακεκριμένο συνθέτη Δημήτρη Μηνακάκη.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΛΕΥΤΕΡΙΑ!

Πύρινο ξίφος διαπερνά την καρδιά του στερεώματος.
Ασέλγειας αποτύπωμα αιώνων στην καρδιά απ' τη σπορά του μίσους.
Τρέμουσα η μνήμη της αυγής μελετά τα παλιά μεγαλεία, νοσταλγεί και ελπίζει.
Όσπου το μήνυμα χρονοκέντητο με άπειρες απόπειρες κάρπισε
και σπιθόβολο σφρίγγος ιερούργησε λαμπηδόνες τις ακολουθίες του φωτός.
Του Αχιλλέα και τ' Αλέξανδρου χρυσόλαμπτος ήλιος καταυγάζει την άνοιξη
και ο Άγγελος ο καλός της Θεοτόκου ευαγγελίζεται την Λευτεριά.
Γαλάζιο κύμα των ρυθμών της καρδιάς θροΐζει στη σκέψη των ραγιάδων
που ραγιάδες δεν τους πάει να είναι. 1821. 25^η Μαρτίου!
Και να, ξεπετιέται μαρμαρυγή χαράς κι ελπίδας στην Άγια Λαύρα το σύνθημα
με το δαυλό της ψυχής μας: Ελευθερία ή θάνατος αδερφοί!
Τρικυμία του σύμπαντος εντός μας, τροφός του αναστάσιμου ξεσηκωμού.
Ο προαιώνιος νόμος και το δίκιο του ήλιου, επιτέλους ανθίζει στη γη της ελιάς!
Κόντρα στο βίαιο εξισλαμισμό, στις δηώσεις, στις καταστροφές.
Ενάντια στις σφαγές, στους εξανδραποδισμούς, στο παιδομάζωμα και στο
χαράτσι.
Παρά τους βιασμούς του σώματος και των ψυχών από τον βάρβαρο κατακτητή.
Χωρίς όπλα και πυρομαχικά, μα με το δαυλί στο χέρι ενός Κανάρη
τη θέληση ενός Κολοκοτρώνη και το μπαρούτι της ψυχής του έθνους.
Απ' τον Μοριά και τα νησιά του Αιγαίου, απ' το Ιόνιο και τη Ρούμελη
ως την Ήπειρο και τη Μακεδονία, τη Θράκη και τη Θεσσαλία.
Απ' την Κύπρο και την Κρήτη, Ύδρα, Σπέτσες και Ψαρά.
Και να, που στις προκυμαίες της πίστης και της πατρίδας η λευτεριά ανθίζει.
Με μια προσευχή στην Παναγιά, τον ουρανό της καρδιάς μας.
Αξία ανεξίτηλη και άφθαρτη στο διάβα των αιώνων.
Αρχέγονης πηγής ουσία που των κυττάρων της ο κραδασμός
πάλλει το φως εντός της, κι η καμπάνα των αιώνων βοά Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α!
Τα σήμαντρα της οικουμένης υμνούν την ηχοθάλασσα
του αντίλαλου, του Πάνσεπτου, του Τρισμέγιστου Άθλου!
Και το άροτρο του ήλιου αλέθει τις νύχτες και τις κάνει λευτεριά κι Ανάσταση.
Ανάσταση και Λευτεριά. Αδέρφια, να! Φέγγει η Ανάσταση κι η Λευτεριά!

30/3/2021

Ιωάννης Παναγάκος

ΑΠ' ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Μια ιστορία τραγουδώ, ένα τραγούδι ουράνιο
για μιαν Ανάσταση τρανή, στον κόσμο ξακουσμένη
μέσα στη μαύρη τη σκλαβιά, ενός λαού ειμαρμένη
που σε αγώνα ρίχτηκε άνισο και τιτάνιο.
Πετράδι ήταν σπάνιο και φως στην οικουμένη!

Πέρασαν χρόνια και καιροί και τέσσερις αιώνες
πού 'πεσ' η Βασιλεύουσα, του Κωνσταντίνου η Πόλη
και πήραν την Αγια-Σοφιά, το θείκό περβόλι
κι η Ελλάδα σκλάβα, στα δεσμά, σ' αιώνιους χειμώνες.
Του έθνους παγετώνες και της ψυχής πανώλη.

Ζούσε χωρίς ελευθεριά, στη σκοτεινιά, στη χλεύη
στο γιαταγάρι του πασά, στον Τούρκο υποταγμένη
φωνή δεν είχε λεύτερη, έπρεπε να σωπαίνει
στ' άδικο του κατακτητή, το δίκιο να κηδεύει
μα λευτεριά προσμένει κι ανάσταση υφαίνει.

Και τετρακόσια πέρασαν τα χρόνια στο σκοτάδι
μες στην Τουρκιάς τη φυλακή, δεσμώτης του σουλτάνου
στ' αφέντη καθ' επιθυμιά υπηρέτης του τυράννου
μα ήρθε ο καιρός να ορθωθεί απ' το βυθό του Άδη
να βγάλει το μαγνάδι της όψης του λειψάνου.

Κι αείφεγγη Ανάσταση τρανή και ξακουσμένη
του νάματος της λευτεριάς ολάνθιστο μνημείο
στης Άγιας Λαύρας τη Μονή του έθνους το αντηχείο
καπεταναίοι, αρματολοί, όλοι στο φως λουσμένοι
της γης οι αντρειωμένοι υψώνουν αίνο θείο.

Ο Διάκος ο Αθανάσιος ορθός στην Αλαμάνα
σαν Λεωνίδας στέκεται έμπροσθεν του Βρυώνη
κι ο Παπαφλέσσας στον Μοριά με πάθος που φουντώνει
εις το Μανιάκι τραγουδά του έθνους τον παιάνα
της Πασχαλιάς καμπάνα τη θέληση πυρώνει.

Στο Ζάλογγο οι Σουλιώτισσες, στο Αιγαίο η Μπουμπουλίνα
οι Ναουσαίες αστροφεγγιές στου Αράπιτσα τα βάθη
Μανιάτισσες με δρέπανα και της Μαντώς η σπάθη
η Μόσχω η Τζαβέλλαινα, η Δέσπω η γερακίνα
του Ελληνισμού η καρίνα που τ' αύριο διαπλάθει.

Καραϊσκάκης, Μπότσαρης και ο Κολοκοτρώνης
Κανάρης, Παπανικολής, σου πλέκουνε στεφάνι
με της καρδιάς το φλάμπουρο και της ψυχής μελάνι
μ' Ανδρούτσο, και Νικηταρά, Ελλάδα μου, ματώνεις
τη λευτεριά απλώνεις στην δόξας το λιμάνι.

Πώς η ψυχή τους πάλλεται μες στου φωτός το θάμπος!
και γιγαντώνει την αλκή για νέους Μαραθώνες
για Σαλαμίνες, Πλαταιείς, νέους σεπτούς αγώνες
κι όλοι μεθούν απ' το κρασί της λευτεριάς το λάμπος
και τα βουνά κι ο κάμπος, του γένους προμαχώνες.

Απ' τον Μοριά, τη Ρούμελη και όλα τα νησιά μας
Μακεδονία, Ήπειρος και Θεσσαλία, Θράκη
η Λευτεριά είν' ο σκοπός, είναι για μας η Ιθάκη
κύμα γαλάζιο της ψυχής, του Έθνους ο αδάμας
στέμμα απ' την καρδιά μας, αιθέριο αεράκι.

Κι ανέτειλε η Λευτεριά κι η Ανάσταση του γένους·
ο ήλιος ο χρυσόλαμπος το έθνος καταυγάζει
κι η Ελλάδα ασημοστόλιστη ντυμένη στο ατλάζι
φεγγοβολά στα πέρατα με του Έλληνα το σθένος
κι η Παναγιά η παρθένος μ' αγάπη τη σκεπάζει!

28/3/2021

Ιωάννης Παναγάκος

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ³

Εικοστή πέμπτη του Μάρτη, μια στιγμή πολύ μεγάλη
που επρόκειτο το Έθνος την πορεία του να βρει
στην Αγία Λαύρα όλοι πατριώτες φλογεροί
συγκεντρώνονται ομοθυμωσ παίρνοντας τη θεία σκυτάλη
της ελπίδας που προβάλλει
και τη λευτεριά θωρεί.

Με το λάβαρο στα χέρια ο μητροπολίτης άδει
θεικές ευχές και ψάλλει, και τους Έλληνες καλεί
«λευτεριά ή αλλιώς θυσία της ζωής κι ώρα καλή»
ανασταίνεται η Ελλάδα απ' τα κάτεργα του Άδη
νά το, φεύγει το σκοτάδι
και η λευτεριά ομιλεί.

Τόσα δάκρυα και αίμα μες στα τετρακόσια χρόνια
που έχυσαν της Ρωμιοσύνης οι πολύπαθοι βλαστοί
πότισαν βαθιά τις ρίζες και μ' ελπίδα θαυμαστή
της ελευθερίας το δέντρο έλιωσε ευθύς τα χιόνια
στης πατρίδας μας τα κλώνια
πού 'ν' του ήλιου η κουπαστή.

Προεστοί κι ιερωμένοι, φιλικοί, καπεταναίοι
με της λευτεριάς τη φλόγα, της ψυχής φεγγοβολή
έμποροι, πεπαιδευμένοι, κλέφτες και αρματολοί
όλοι τους, μικροί, μεγάλοι, παλληκάρια όλοι γενναίοι
προς τη λευτεριά που εμπνέει
στρέφουνε την κεφαλή.

Από το Μοριά, την Κρήτη κι από τη Μακεδονία
κι απ' την Ύδρα και τις Σπέτσες, τα ηρωικά Ψαρά
κι απ' τη Ρούμελη, τις νήσους στου Αιγαίου τα νερά
και απ' όλη την Ελλάδα, για να φύγ' η τυραννία
όρκο με ομοφωνία
δίνουν σε όσια κι ιερά!

Η ψυχή του εικοσιένα όλη ορθή κι αναστημένη
στη γιορτή της Θεοτόκου, στον σεπτό Ευαγγελισμό
άγγελμα ελευθερίας στέλνει για ξεσηκωμό
του ταλαίπωρου του γένους και ευθύς η ειμαρμένη
την ελευθεριά ανασταίνει
στης πατρίδας το βωμό.

19/8/2020

Ιωάννης Παναγάκος

³ Α' Βραβείο στον 11^ο Παγκόσμιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Ελληνικού Πολιτιστικού Ομίλου
Κυπρίων Ελλάδος (Ε.Π.ΟΚ.), 2020 – 2021 στην κατηγορία της Ποίησης.